Waat', see aitas. Põhjatuul jutustas nüüd, kust tema tulnud ja kus ligi kuu aega olnud.

„Põhjamaalt tulen mina", ütles tema, „mina olin Wene ülge-küttidega karude-maal Mina istusin ja tukkusin tüüri peal, kui meie Põhjakappist mööda purjetasime. Kui kord ärkasin, siis lendas tormilind ümber jalge. On see üks kentsakas loom! Lööb kord kangest tiiwadega, siis peab neid paigal ja näitab wälja kui purjetaw laew."

„Jutustada natuke lühemalt", ütles tuulede-ema. „Sina tulid karude-maalt?"

„Seal on kena! Põrand on nii sile, kui laia kiwi-waagna põhi! Poolsuland lumi, natuke sammalt, terawad kiwid ja jeakaru- ja walaskala luud katawad maat, kui määratumad käed ja jalad. Wõiks arwata et päike iialgi nende peale paistnud ei oleks. Mina puhusin natuke udu sisse, et wana kuuri näha wõis, mida ükskord purustatud laewast ehitatud ja ülge nahkadega kaetud oli, ikka lihapool wäljaspidi; jeakaru istus katusel ja mõmises. Mina läksin randa ja waatasin linnupesade sisse. Paljad linnupojad kääksusiwad ja ajasiwad nokad laiali lahti. Mina puhusin neile natuke kurku, siis õppisiwad nokka kinni pidama. Eemal aelesiwad suured põhjaülged, nagu elusad soolikad, siapeadega ja küünrapikkuse hammastega."

„Sa oskad jutustada, poeg!" ütles ema. „West tuleb suhu, kui sind kuuleb".

„Siis algas jaht! Ahingaid paisati ülge rindu, et auraw weri wäljapurtsas, kui kargawast hallikast. Minule tuli ka minu mäng meele. Mina puhusin ja lasksin laewu oma jeapankade wahel pigistada. Kuida seal wilistati ja karjuti! Aga mina wilistasin waljumini. Laewadest wisati surnud ülgete kehad, kastid ja kõied jea peale. Mina raputasin lund nende peale ja kihutasin piigistatud laewu lõune poole, et soolast wett maitseda saaksiwad. Ei need enam karude-maale tule!"

„Sina oled siis aina kurja teinud!" ütles tuulede ema.

„Mis ma head tegin, seda wõiwad teised jutustada", ütles Põhjatuul. „Aga seal tuleb minu wend Läänetuul. Teda sallin ma rohkem kui teisi, temal on wilu mereõhk juures".

„Kas see on weike Läänetuul?" küsis kuningapoeg.

„Läänetuul on ta küll", ütles wana, „aga nii wäga weike ei ole ta mitte. Enne oli ta kena poisike, aga see aeg on möödas".

Läänetuul näitas kui tallitsemata metsamees wälja. Temal oli lai kaapkübar peas; käes oli temal punasest puust leigatut kaigas. See oli Ameerika laiast laanedest raiutud; wähem ei wõinud see olla.